

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Henrici || Svsonis Viri Sanctita-||te, Ervditione Et
Mi-||racvlis Clari, Opera**

Seuse, Heinrich

Coloniae, 1615

De hominis inchoantis primis initijs. Capvt XXXVI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38029

De hominis inchoantis primis initijs.

CAPVT XXXVI.

AT verò sanctorum omnium exordia diuersa sunt, aliud huius, aliud illius. Interim tamen non committam, quin de illo agam rectoris vitæ initio, de quo tu cupis certior effici. Noui ego hominem in Christo, qui cum incipere meditaretur, primò conscientiam suam integra confessione expurgauit: eratque tum totus in eam intentus curam, vt confessionem illam ritè perageret, errataq; sua omnia prudenti ac discreto confessario explicaret, sicq; ab eodem Dei vices gerente mundus & immaculatus recederet, remissis ipsi cunctis peccatis, perinde vt beatissimæ Magdalenzæ, corde compuncto & flentibus oculis Christi sacra vestigia abluenti, eodemq; Christo omnia illi peccata condonante. Hoc, inquam, illius hominis primum fuit erga Deum initiū. Quod ubi percepit antedicta virgo, suo affixit animo, volensque etiam ipsa similiter agere, toto affectu Ministrum illū ceti maximè idoneum cœpit velle habere confessarium, hoc ipso id etiam spectans, vt ratione confessionis, illius quoque filia spiritalis efficeretur, esseq; in fide Dei tanto commendatior. Sed quia certis quibusdam ex causis non poterat illi ore confiteri, totam suam commemorauit vitam, quæ reuera innocens & immaculata erat, & vbiq; pro sua opinione vnquam deliquerat, in grandi conscripsit tabula cerea, eamq; signatam illi misit, rogans vt absolutionem ipsi impartiret.

Initium vitæ
melioris in-
tegræque
cōfessio pec-
catorum.

Luc. 7a

partiretur. Perlecta ergo illa confessionis
 bula, ad calcem ita scriptum offendit: Venerabilis Domine, misera ego peccatrix tuam
 noluta vestigijs, obsecro vt fidiſſimo corde
 me in cor diuinum reducas, patiarisque me
 & dici filiam tuam in temporaria ac eterna
 ta. Hac ille fidenti virginis huius deuotione
 medullitus commotus, ad Deum se conuertit
 ait: Ecquid dicam piſſime Domine? An me
 pellam eam? Certè id ego nec cani poſſim
 cere: & ſi id agerem, fortassis dedecori eſſet
 bi Domino meo: quando quidem illa diuini
 Domini ſui in eius famulo requirit. Itaque
 mentiſſime Domine vna cum illa tuis aduoca
 tus pedibus, obsecro eam exaudias. Proſtra
 fides ſua & pia confidentia. Clamat enim po
 nos. Cogita quid olim feceris mulieri illi
 nanitidi. Certè piſſime Domine tam apud
 celebris eſt & peruulgata immenſa benignitas
 tua, vt etiam multò pluribus peccatis meis
 debeas veniam dare. Clementiſſime Ieſu, ben
 gniſſimos oculos tuos ad illam conuerte. Da
 vnicum illi conſolatorium verbum: Conſolator
 filia, fides tua te ſaluam fecit. Sitque id oro
 mum & ratum & meas ergo illà vices imple
 ſiquidem ego quod meum erat, feci, optans illi
 pleniſſimam peccatorum omnium veniam. De
 indè cum eodem nuncio reſcripſit illi: Quod
 Deo per Miniſtrum petiſti, præſtitum tibi re
 ueris, certumque habeas iam antè id illi ſu
 à Deo reuelatum. Eodem namque die mane
 admodum poſt abſolutas preces ſuas paulisper
 quieturus reſedit, conſopitiſque exterius ſer
 ſibus per viſum multa ei diuinæ bonitatis
 etacul

Matth. 15.

OTV
45

Facula obiecta fuere. Inter alia ex diuina irradiatione didicit, vti Deus angelicos spiritus maximis affecerit gaudijs, summaque felicitate donarit, & vt singulis pro singulari quodam ordine at discrimine peculiare indiderit proprietates, quas verbis non posset explicare. Atque cum aliquamdiu cum illis beatissimis spiritibus caelesti sese recreasset voluptate, effectusque animo exhilaratus ex stupendis illis & admirandis, quæ illius anima persenserat, illustrationibus, in eadem visione ad sese ingredi te vidit, coramque ipso assistere inter angelorum frequentiam assidente, moxque serio admodum flexis humi genibus faciem tuam ad cor ipsius reclinare, atque diu satis ita te permanere, ad spectantibus illis angelicis spiritibus. Mirabatur autem ipse Minister audaciam: quamquam ea ciuilitate ac honestate composita eras, vt benignè te toleraret. Quid verò gratiæ in illo misero recumbens corde à Deo consecuta sis, tu ipsa optimè nōsti, poteratque in te animaduerti. Non post longam moram cum te erexisses, facies tuā tam iucunda, serena, gratiosa apparuit, vt posset perspicuè intelligi singularem quandam gratiam tibi & contulisse Deum & adhuc collaturum per cor illud, adeo vt Deo laus, & tibi inde accedat consolatio. Eodem ferè modo contigit alteri cuidam, præclaræ sanè ac admodum religiosæ virgini in castro quodam commorari, Annæ vocabulum habenti, cuius vita omnis non nisi mera perpessio fuit. In ea DEVS magna & admiranda operatus est à primæ ætatis initijs ad mortem vsque. Hæc autē quàm nōisset
Mia-

Ministrum Sapientia, & vel auditu qui pro
 de eo percepisset, vice quadam inter orationes
 facta in ecstasi, vidit ut in caelesti patria
 Deum contemplerentur & laudent. Petijt autem
 à D. Ioanne Euangelista, qui illius erat Apo-
 stolus, cuius speciali deuotione afficiebatur, ut
 eius confessionem reciperet. At ille per bene-
 respondit, daturum se ipsi suo loco bene-
 dictum confessarium, cui Deus plenam in-
 contulisset authoritatem siue potestatem,
 qui abunde eam posset consolari in multitu-
 dine ipsius afflictionibus. Perquirente autem
 Virgine, quisnam ille esset, quique vocaretur
 cuncta illi ab Apostolo declarata sunt. Illa
 pietas agens Deo, primo mane surrexit, ad
 cenobium, quod missa erat à Deo, inquit
 ubi Minister foret. Itaque Minister vocatus
 portam cenobij accessit, & interrogauit
 quid negocij haberet. Exposuit ea illi ten-
 erat, & confiteri coepit. Ille cognito quod
 nitus ad ipsum missa foret, permisit eam
 teri, & illi satisfecit. Narrauit autem Minister
 eadem sancta virgo, vidisse se quandoque
 spiritu pulcherrimam rosaceam arborem
 in ijs iisdemque rubicundis conspicuam rosas
 hac arbore apparuisse puerulum Iesum
 ferto ex rubicundis confecto rosas. Sub ipsa
 tem arbore sedisse Ministrum. Porro
 paruulum per plures carpentem rosas, in ipsa
 Ministrum coniecisse, donec totus esset
 oblitus. Sciscitanti autem virgini equid
 rosae illae vellent, puerulus respondit: Rosae
 stae multae numero, multi juges significant
 ces, quas Deus Ministro permittet euenire, quae

Ille suaviter ac comiter accipiet ex Dei manibus, & feret patienter.

De primis hominis incipientis institutionibus & exemplis siue figuris, vtque eius exercitia cum discretione debeant esse coniuncta.

CAPVT XXXVII.

CAeterum vbi in primo rectioris vitæ exordio per confessionem sese Minister ritè repurgarat, sua ipse sibi cogitatione tres præfixit circulos vel terminos, intra quos pro spiritali custodia ac obseruantia sese incluse & cohibuit. Primus circulus erat, eius cubiculum, Sacellum, & Chorus Templi. Intra hunc ambitum constitutus, satis sibi in tuto esse videbatur. Alter erat circulus totum cœnobium intra portæ limites. Tertius idemq; exitus, ipsa erat porta, vbi multa illi opus erat circumspeditione & custodia. Extra hos autem tres terminos si quando processisset, nihil sibi differre videbatur à siluestribus bestiis extra suam specum progressis & à venatoribus circumdatis, quibus haud dubiè magna opus est industria & arte qua se tueantur. In ipso quoque suæ conuersionis principio quendam sibi secretum delegerat locum, nempe Sacellum, vbi suæ deuotioni etiam per imagines satisfaceret. Speciatim verò cum adhuc adolescentulus esset, in membrana sibi depingi curarat æternam Sapientiam cælo terræque præfidentem, miraque pulchritudine & formæ elegantia ac amabili

Oo

cabili